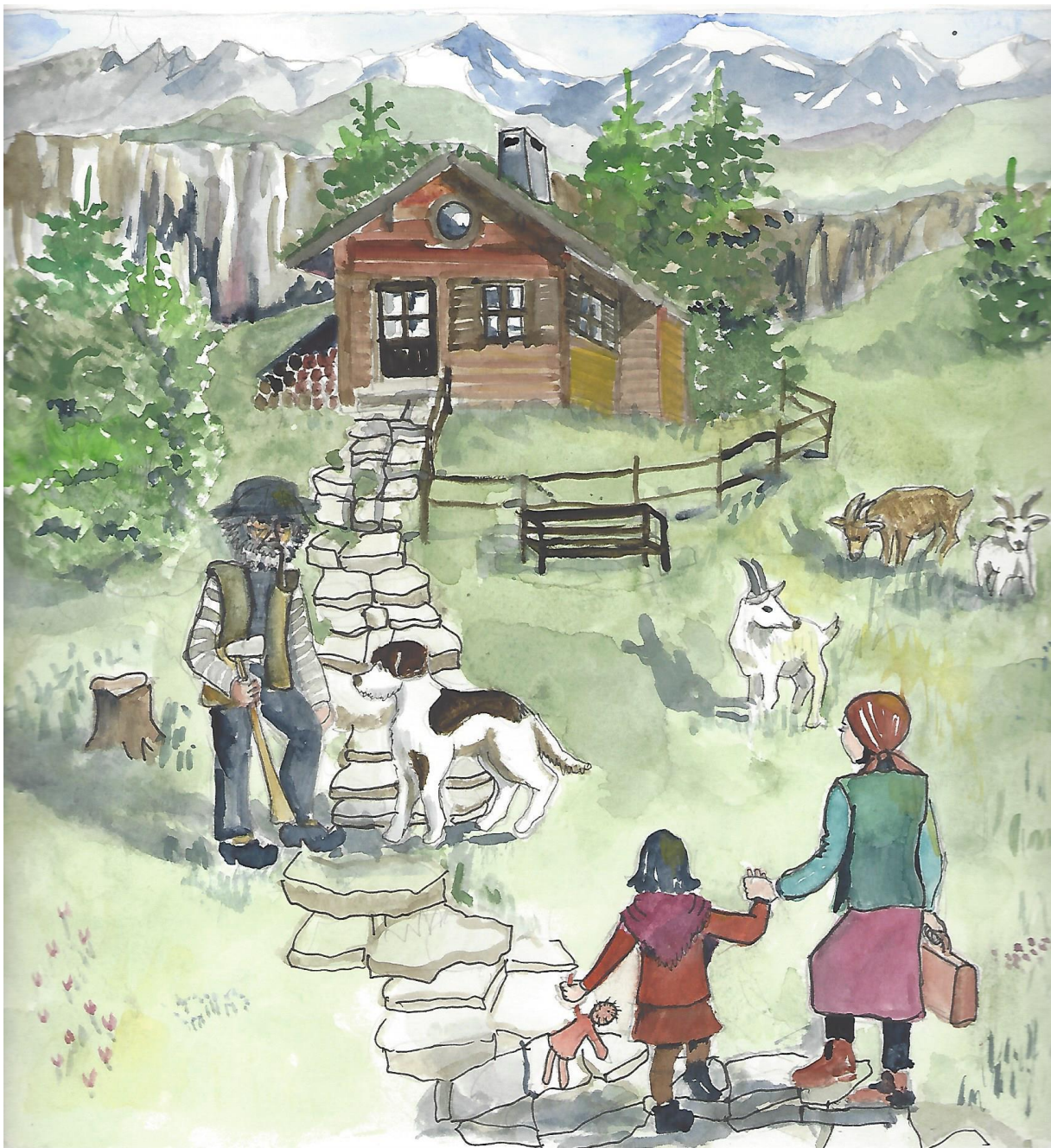

Landsbyen Majenfeld ligger i landet Schweits, oppe i bjergene, der hedder Alperne. Fra Majenfeld løber der en sti op ad bjerget til Alpen. På denne sti gik en stor og stærk bondepige med et 5-årigt barn ved hånden. Bondepigen hed Dede og pigen hed Heidi. Heidi havde alt sit tøj på, selvom det var en varm junidag. Heidi var Dede's afdøde søsters barn. Heidi havde boet sammen med sin mormor og Dede siden hendes forældre var døde, men nu var også hendes mormor død og Dede havde fået et job, hvor hun ikke kunne have Heidi med.

Derfor var de nu på vej op på Alpen, hvor Heidis bedstefar boede. Heidis bedstefar var en sur og menneskefjendsk gammel mand, han havde ikke nogen kontakt med folk i den nærliggende landsby, hvor Heidis mor, far (sammen med Alpeonkel- hans far) og moster var vokset op. Men nu skulle Heidi altså bo hos ham, derfor havde hun alle sine klæder på.

De kom forbi en lille, skrøbelig og forfalden alpehytte, som lå i ly for vinden lidt væk fra stien. Det blæste meget oppe på Alpen, så man kunne høre vindens susen i trætoppene og vinduernes klirren. Her boede Gede-Peter, som var 11 år, med sin mor og mormor. Det var Gede-Peter der gik op på græsgangen med gederne fra landsbyen, hver morgen i sommerperioden. Peter bar Heidis bagage op til Alpeonkel.

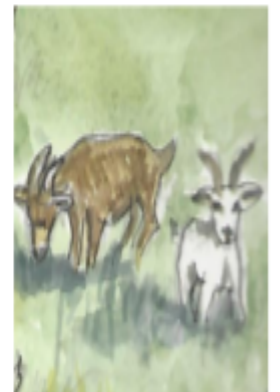

Alpeonkel sad på en bænk foran huset og røg på sin pibe. Han så noget dystert ud og skældte Dede ud over, at hun ville anbringe Heidi hos ham. Men Dede skyndte sig at gå ned ad bjerget igen, og så var der jo ikke så meget at gøre. Heidi tog Alpeonkel i hånden og sagde, at hun gerne ville se hvor hun skulle bo. Inde i huset havde Alpeonkel en seng, et skab, et bord og en stol samt et ildsted med en kedel over. Alpeonkel spurgte, hvor hun ville sove, og hun svarede, at hun gerne ville sove oppe på hemsens. Så lagde alpeonkel et tykt lag hø derop og et lagen over. Der var den dejligste udsigt over de tre graner og bjergene.

I stedet for en dyne fik hun en høsæk. Nu var Heidi blevet sulten, så Alpeonkel satte kedlen over med gedemælk, så satte han et stykke gedeost på en pind over ilden, nu kunne Heidi få mælk, ost og et stykke brød til aftensmad. Men Heidi havde jo ikke noget at sidde på, så Alpeonkel gik ud i skuret, skar nogle stokke til, tog et brædt, som han borede tre huller i, og vupti samlede han det til den fineste lille skammel til Heidi.

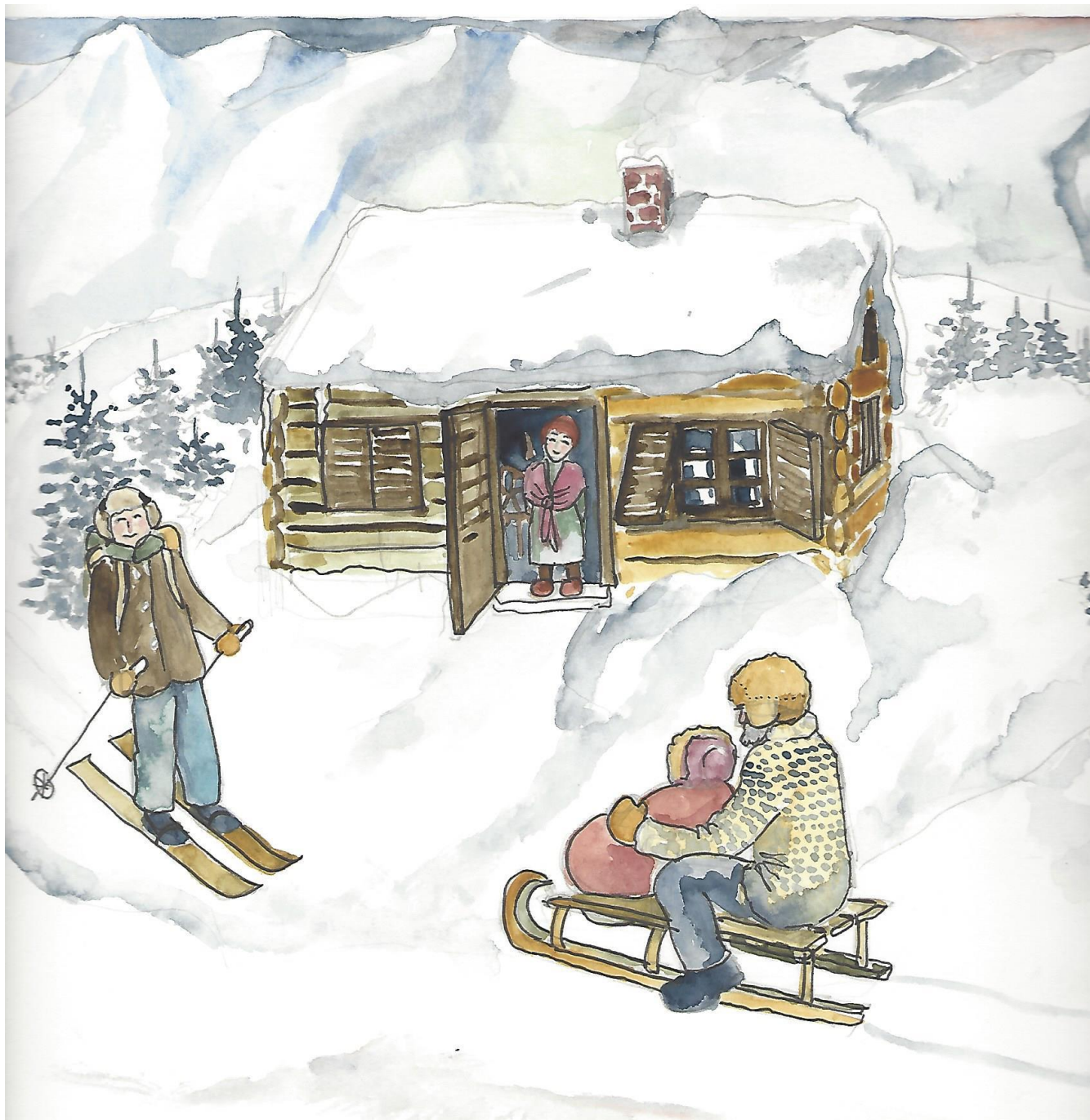
Nu kom Gede-Peter med gederne, som han havde haft oppe på græsgangen, for at de kunne spise af den grønne kløver. To af gederne: den hvide Svanelil og den brune Bamse var Alpeonkels geder, dem skulle Alpeonkel malke ude i stalden.

Nu var Heidi blevet træt og lagde sig op i sengen. Hun faldt hurtigt i søvn til vindens susen i grantoppene.

Næste morgen blev Heidi vækket af gedernes brægen. Solen skinnede udenfor, hun var helt forvirret over, hvor hun var. Nu kom hun i tanker om Alpeonkel og gederne. Hun sprang ud af sengen og løb nedenunder. Der stod Gede-Peter med alle sine geder, klar til at hente Svanelil og Bamse. "Vil du med op på græsgangen, Heidi" spurgte Peter, Heidi hoppede af glæde, for det ville hun rigtig gerne. Alpeonkel fyldte Peters madpose med ost og brød til Heidi, meget mere end Peter havde med. Heidi og gederne løb rundt på vej op til græsgangen, så Peter havde et farligt mas med at styre dem. Da de kom op på græsgangen, lagde Peter sig for at hvile sig. Heidi løb rundt og legede med gederne. Peter havde fortalt hvad de hed: den store Tyrk med de vældige horn, den kække Bjergfinke, den lille hvide Snehopper, der klynkede så bedrøvet, Peter sagde, det var fordi den savnede sin mor, som var blevet solgt. Heidi tog sig kærligt af den lille Snehopper. Endelig var der Alpeonkels to geder. Pludselig sprang Peter op og for afsted i fuld fart efter gederne hen til den stejle side af bjerget, han havde set Bjergfinke styre mod det sted. Han nåede lige at få fat i gedens fod, inden den ville være styrtet ned i dalen. Peter kunne ikke rejse sig, så han kaldte på Heidi, Heidi plukkede hurtigt nogle urter og lokkede Bjergfinke tilbage på græsengen. Peter ville piske Bjergfinke, men det ville Heidi ikke have. Nu var de blevet sultne, så Heidi delte sin mad med Peter, så han endelig blev mæt, den dag. Snart var klokken blevet mange og solen malede bjergene helt røde, nu var det tid at komme hjem til Alpeonkel. Heidi syntes det havde været en helt vidunderlig dag. Sådan fortsatte hele sommeren med Gede-Peter på græsengen.

En dag var hele Alpen dækket af sne, da Heidi stod op. Gede-Peter kom ikke mere forbi hver morgen, han skulle gå i skole nede i landsbyen.

En eftermiddag kom han dog forbi. Han havde kæmpet sig op af den lille sti, fordi han savnede Heidi. Gede-Peter var ikke glad for at gå i skole, han syntes bogstaverne drillede ham, de var ikke til at kende fra hinanden. Så han havde ikke lyst til at fortælle Heidi ret meget om skolen.

Alpeonkel gav Peter et stort stykke kød at spise, det var han ikke vant til. Da han skulle til at gå hjem, spurgte han Heidi, om hun ikke havde lyst til at komme ned og besøge ham, hans mor og hans blinde mormor en dag. Hans mormor ville så gerne møde Heidi.

Heidi ville rigtig gerne ned og besøge Peter, så hun plagede Alpeonkel i flere dage, men Alpeonkel var ikke så meget for selskab, men til sidst gav han efter. Solen funkede og gnistrede i sneen. Alpeonkel hentede en slæde i skuret og pakkede Heidi godt ind i nogle sække, så satte han hende foran sig på slæden, og de kørte ned til Gede-Peters hytte. Heidi lukkede døren op og kom ind i en lille mørk hytte, hvor der sad en kone og lappede Peters tøj, det var Peters mor. I en krog sad en gammel krumbøjet morlille og spandt garn på en rok. Heidi gik straks hen til den gamle kone og sagde "Hej mormor, her er jeg, du syntes nok, det varede lidt længe, inden jeg kom", Peters mormor blev vældig glad for at møde Heidi. Heidi kunne se, at hytten var meget forfalden, det måtte hun fortælle Alpeonkel, så han kunne komme og reparere den. Hun fortalte at Alpeonkel var så dygtig til at lave alt muligt i træ. Nu kom Peter også hjem fra skole. Mormor var meget ked af, at Peter ikke lærte at læse, så han kunne læse for hende, hun var nemlig blevet helt blind. Peter fulgte Heidi hjem og de fik overtalt Alpeonkel til at komme ned til Peters hytte og reparere den, så mormor ikke skulle fryse i trækken fra vinden.

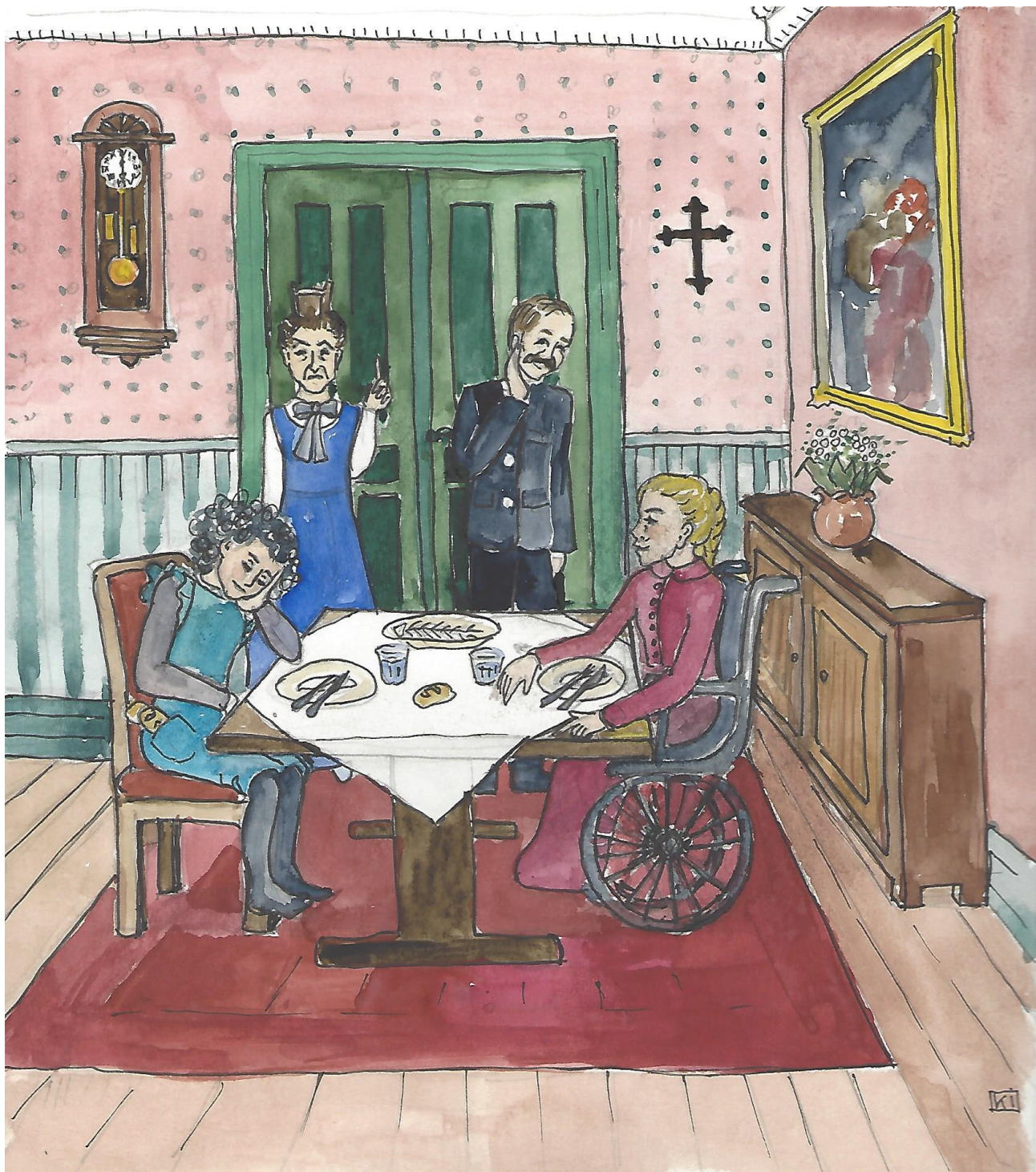
Sådan gik tiden lykkeligt for Heidi. Men en dag, kom præsten op til Alpeonkel. "Heidi er blevet 8 år, hun skal gå i skole" sagde præsten til Alpeonkel. Det kan hun ikke, sagde Alpeonkel, hun kan ikke selv gå ned ad den snebelagte sti til landsbyen. "Så må du flytte ned til landsbyen med hende" sagde præsten. Alpeonkel blev meget vred, han var jo uvenner med alle nede i landsbyen, så præsten måtte gå med uforrettet sag.

Men inden længe kom Dede op på bjerget. "nu har jeg fundet et sted hvor Heidi kan bo og gå i skole" sagde Dede. Alpeonkel blev igen meget vred, han var jo blevet så glad for Heidi, men Dede tog bare Heidi og hendes tøj og gik ned ad bjerget med hende, hun fik ikke engang lov til at sige farvel til Peters mormor, fordi de skulle nå et tog til Frankfurt. Heidi ville ikke med, men Dede sagde at hun jo altid kunne komme tilbage og så kunne hun tage hvedebrød med til Peters mormor. Heidi skulle bo hos familien Sesemann i Frankfurt, der boede en pige på 12 år, som hed Klara. Klara blev undervist hjemme, fordi hun var lam og sad i kørestol. Hendes mor var død og hendes far rejste meget, så Klara savnede selskab. Det var Frøken Rottenmeier der passede huset.

Sesemanns hus lå inde midt i Frankfurt. Da de kom frem til huset ringede de på en klokke. En tjener med store runde knapper i frakken og næsten lige så store runde øjne, viste sig i vinduet. "Jeg ville spørge om jeg kunne komme til at tale med Frøken Rottenmeier" sagde Dede. "det har jeg ikke noget med at gøre, ring på jomfru Tinette" sagde tjeneren Sebastian. Dede ringede på den anden klokke, nu viste jomfru Tinette sig i et andet vindue, hun havde en snehvid kappe på hovedet og en overlegen mine. "Hvad er der" råbte hun, Dede forklarede igen, at hun skulle tale med frøken Rottenmeier, jomfruen forsvandt men kom straks igen og meddelte, at de var ventede og skulle komme ind. Klara havde ventet hele dagen og var meget spændt på at møde sin nye veninde.

Frøken Rottenmeier så mærkelig ud, med et underligt stativ på hovedet. Frøken Rottenmeier kiggede ned på Heidi, men syntes ikke om hende. "Hvad hedder du" spurgte Frøkenen. "Heidi" sagde Heidi. "Hvad er det for et ukristeligt navn, hvilket navn er du døbt" spurgte frøkenen. "Det kan jeg ikke huske" sagde Heidi. "Hvad er det for et frækt svar, barnet må jo være dum" sagde frøkenen. "Barnet er ikke vant til at være så fine steder, men hun er hverken dum eller fræk, hun er døbt Adelheid, men bliver altid kaldt Heidi" sagde Dede. "Så kalder vi hende Adelheid, men hun er da et meget mærkeligt barn, og alt for ung til Klara, og hvorledes har hun lært at læse?" spurgte frøkenen. "Jeg kan da ikke læse og det kan Gede-Peter heller ikke, selvom han er 11 år" sagde Heidi. "Jomfru Dede, dette barn er ikke egnet til at bo hos Klara, hvor kan det falde dem ind at bringe hende hertil" sagde Frøken Rottenmeier vredt. "Hun er netop, som jeg, efter Deres forlangende, mente hun skulle være, og nu må jeg gå, mit herskab venter mig" sagde Dede og skyndte sig ud af døren. Frøken Rottenmeier løb efter Dede. Klara kaldte på Heidi og spurgte hvad hun helst ville kaldes, "Heidi" sagde Heidi, "Så kalder jeg dig Heidi" sagde Klara. "Vil du gerne bo her i Frankfurt" Spurgte Klara. "Nej men jeg rejser også hjem i morgen, med brød til mormor" sagde Heidi.

Frøken Rottenmeier kom tilbage, hun havde ikke nået at få fat på Dede, så hun var meget sur. "Frøken Tinette, gør værelset klar til Heidi, Sebastian borddækningen er ikke i orden" sagde Frøkenen. Sebastian slog fløjddørene op med et rabalder, det var hans måde at reagere på den sure frøken Rottenmeier. Så gik han ind i studerekammeret og hentede Klara i rullestolen. Heidi stirrede på Sebastian og sagde "Du ligner Gede-Peter". Frøkenen slog forfærdet hænderne sammen "Man siger ikke du til tjeneren, du må slet ikke tale til tjeneren ved bordet, med mindre du mangler noget, og så skal du sige 'han' eller 'De', til mig siger du Frøken" sagde Rottenmeier. Sebastian fandt det meget morsomt, så han måtte skjule sin latter for frøkenen. Heidi spurgte "han" eller "De", om hun måtte tage noget brød, "selvfølgelig" sagde Sebastian leende. Heidi puttede brødet i lommen, så hun kunne gemme det til mormor.

Nu begyndte Frøken Rottenmeier at belære Heidi om alt hvad hun skulle og ikke måtte. Men Heidi havde været tidligt oppe, så hun faldt i søvn ved bordet. "Husk det nu, Adelheid" sagde Rottenmeier. "Heidi har sovet længe" sagde Klara leende. Frøken Rottenmeier blev aldeles rasende, men der var ikke noget at gøre, hun måtte få Tinette og Sebastian til at lægge Heidi i seng i hjørneværelset, der lå bag ved Klaras værelse.

Da Heidi vågnede den næste morgen, kunne hun ikke forstå hvor hun var, men hun gned øjnene og huskede noget af, hvad Rottenmeier havde belært hende om i går. Heidi sprang ud af sengen og kiggede ud af alle vinduerne i værelset, men lige meget hvilken retning hun kiggede, så hun ikke andet end mure og vinduer, hun kunne slet ikke se himlen, hun måtte ud af døren for at se himlen. Men i det samme blev der banket på døren, for nu var der morgenmad. Da hun kom ind i spisestuen, sad Klara allerede parat, hun var vældig fornøjet over, at der i dag skulle ske noget nyt, når Heidi og hun skulle undervises sammen.

Heidi og Klara blev undervist af kandidaten, som var en venlig ung mand. Klara blev hurtigt træt, så om eftermiddagen skulle hun hvile sig, så var Heidi alene. Hun spurgte Sebastian, hvordan hun kunne komme til at se ud af byen, så hun ikke kun skulle se på mure og huse. Ja, så skal man op i kirketårnet, sagde Sebastian. Heidi for ned ad trappen og ud på gaden, men her kunne hun ikke se noget kirketårn. Hun ville spørge folk om vej, men ingen havde tid til at svare. Endelig mødte hun en dreng med en lirekasse, hun spurgte ham om vej til kirketårnet, han ville have penge for at vise hende vejen. Klara har penge, så du kan få dem af hende, sagde Heidi. Drengen fulgte hende derefter hen til kirketårnet. Hun trak i en klokkestreng for at komme ind i kirken. En gammel mand åbnede døren og sagde at det kun var for folk der skulle op i tårnet, og det var jo netop det, Heidi gerne ville. Den gamle tog Heidi i hånden og fulgte hende op i kirketårnet. Men da hun så ud, var der kun tage og skorstene, det var slet ikke hvad hun havde tænkt sig.

Da de var på vej ned, så Heidi en kurv med kattekillinger, en stor grå kat vogtede over dem. Heidi var meget begejstret over killingerne. "Vil du have en kattekillinger" spurgte den gamle mand, Heidi blev meget glad, hun ville så gerne have en killing. "Du kan få dem alle" sagde den gamle. Det ville Heidi gerne og Klara ville blive så glad for killingerne, tænkte hun. Men hvordan skulle hun få dem bragt hjem? Den gamle mand lovede at bringe dem hjem til hende.

Udenfor ventede lirekassedrengen på hende, så han kunne følge hende hjem. Da hun kom hjem, sagde Sebastian at hun skulle skynde sig ind i spisestuen hvor Frøkenen og Klara ventede, Frøkenen var meget vred. "Adelheid, jeg vil sige, at du har opført dig meget uartigt, du forlader huset uden at have fået tilladelse dertil, og strejfer om til sent på aftenen, det er en fuldstændig umulig opførsel"

Næste morgen, blev der rykket voldsomt i klokkestrengen, lige efter kandidaten var kommet ind i studerekammeret. Sebastian rev døren op og udenfor stod en laset dreng med en lirekasse. "Hvor vover du at rive klokken ned" sagde Sebastian. "Jeg skal tale med Klara" svarede drengen- "Hun skylder mig 40 ører, for at følge hende frem og tilbage til kirketårnet". "Vrøvl" sagde Sebastian, men drengen var meget insisterende, nu forstod han at det var Heidi, der havde været på spil. "Du må hellere komme med op, så du kan spille for frøken Klara" sagde Sebastian og fulgte drengen op til studerekammeret. Drengen begyndte straks at dreje håndtaget på sin lirekasse, så der lød den dejligste musik til Klaras og Heidis store fornøjelse. Men nu kom frøken Rottenmeier farende "Hold straks op" råbte hun, men hun kunne ikke overdøve musikken. Hun sprang op på en stol, da hun opdagede lirekassedrengens skildpadde og kaldte på Sebastian. Nu stoppede drengen sit spil af forbavelse over frøken Rottenmeier. Men i det samme bankede det på døren, der var en kurv ude foran huset, som Sebastian bragte op i studerekammeret, den skulle afleveres til Frøken Klara. Frøken Rottenmeier mente, at Klara skulle vente med at åbne kurven, til kandidaten var færdig med at undervise, men Klara kunne ikke vente, men det behøvede hun heller ikke, for pludselig lattede låget på kurven og ud sprang 1,2,3,4,5,6,7 små killinger. Killingerne myldrede omkring, en sprang op i Heidis skød, en sprang op i Klaras skød, en bed i kandidatens støvler og en klatrede op ad Rottenmeiers kjole. "Åh så dygtige de er, se hvor de kan kravle og tumle sig" sagde Klara begejstret. Først blev Rottenmeier helt stum, men så skreg hun "Tinette, Sebastian". Tinette og Sebastian kom og fangede killingerne og puttede dem i kurven. Frøken Rottenmeier fandt snart ud af, at det var Heidi, der havde skaffet killingerne på sin udflugt, hun ville som straf sætte Heidi ned i kælderen til rotter og mus. Det fik Klara dog forhindret.

Frøken Rottenmeier brød sig ikke om Heidi og slet ikke om killingerne, men Sebastian fandt en plads til dem i kælderen. Så en dag kom Klaras far hjem. Han forstod, hvor glad Klara var for Heidi og hendes fortællinger om Alpen, Alpeonkel, Gede-Peter og mormor. Han sagde til Rottenmeier, at hun skulle behandle Heidi ligesom hun behandlede Klara. Han skulle dog snart afsted igen, men han havde fået sin mor- Bedstemama til at komme og være hos Heidi og Klara. Bedstemama var en meget fin og rar dame, som Rottenmeier havde sagt, at Heidi skulle kalde Nådigrøden. Heidi kunne ikke helt huske navnet, så hun kom til at sige Fru Nådig, det lo Bedstemama så meget af og sagde, at Heidi skulle sige Bedstemama til hende. Da Klara sov til middag, spurgte Bedstemama hvad Heidi så lavede. "Hun burde sidde og øve sig på at læse, men hun er en meget doven pige" sagde frøken Rottenmeier. "Så, det tror jeg ikke på" sagde Bedstemama, og inviterede Heidi ind på sit værelse. Her viste Bedstemama hende nogle billedbøger og sagde, at når hun havde lært at læse ville hun få bøgerne. Men Heidi mente ikke, at hun kunne lære at læse, for det havde Gede-Peter sagt. Men Bedstemama sagde at Heidi sagtens kunne lære at læse, det gjaldt bare om at øve sig.

Da de bladrede i bogen, var der et billede, der lignede Alpen med Gede- Peter, så Heidi kom til at græde, fordi hun savnede Alpeonkel, Gede-Peter, mormor og Alpen så meget. Bedstemama sagde, at hvis der var noget man ønskede sig rigtig meget, så ville det også komme til at ske, men man måtte have tålmodighed og måske var der lige noget andet, der skulle gå iorden, inden det skete.

Nu tilbragte Heidi altid tiden, mens Klara sov, sammen med Bedstemama, og så lærte hun at læse. En dag da Bedstemama bad hende læse, hvad der stod i bogen, kunne hun og så fik hun billedbøgerne af Bedstemama. Men Heidi savnede stadig Alpen så forfærdelig meget.

Snart tog Bedstemama hjem igen. Heidi begyndte at læse højt for Klara, men historien handlede om en mormor, der døde, så blev Heidi helt fortvivlet, for tænk hvis Gede-Peters mormor døde inden Heidi kom hjem. Men nu kom Rottenmeier og skældte Heidi ud, hun måtte ikke tude, ellers ville Rottenmeier tage bogen fra hende. Heidi mistede appetitten, blev tynd og bleg. Hun kom sjældent udenfor, kun hvis Klara var rask nok til en lille tur, kom de ud. Så skete der noget uhyggeligt i Sesemanns hus. Hver morgen, når tjenestefolkene stod op, stod gadedøren åben, men intet var stjålet og døren var åbnet indefra. Sebastian og kusken Johan, skulle nu opholde sig i værelset ved siden af gadedøren om natten, for at se hvad der foregik. De var faldet i søvn, men kl. 1 om natten hørte de noget. Johan skyndte sig ud i entreen med lysestagen, men da døren stod åben, blæste lyset ud. Johan nåede dog at se en hvid skikkelse oppe på trappen, inden den forsvandt. Han blev så forskrækket, at han væltede Sebastian bag sig. Næste morgen blev Rottenmeier meget bange, hun mente at det var et spøgelse, en af Sesemanns forfædre, som havde gjort noget skrækeligt. Hun skrev straks et brev til Hr. Sesemann, hvor hun sagde, at det var nødvendigt at han kom, da også Klara var meget bange. Sesemann troede at Rottenmeier var blevet tosset, men når hun også havde skræmt Klara, måtte han jo komme hjem.

Hr. Sesemann aftalte med doktoren, at doktoren skulle våge sammen med ham om natten, og at de skulle have en pistol med. klokken 1 om natten hørte de lyden af gadedøren, der blev låst op. De for ud og så en lille hvid skikkelse på vej op ad trappen. "Hvem der" råbte Sesemann. Den lille hvide skikkelse vendte sig om og udstødte et skrig. Det var Heidi med bare fødder og sin hvide natkjole på. Hun vidste ikke hvordan og hvorfor hun stod der i entreen. "Nu må jeg hellere tale lidt med Heidi" sagde doktoren, og bar hende op på hendes værelse.

Doktoren var godt klar over, at Heidi gik i søvne, så han spurgte, hvad hun havde drømt. "Hver nat drømmer jeg det samme, jeg synes, at jeg er oppe på Alpen hos Alpeonkel. Jeg kan høre vindens susen i trætoppene, og tænker at nu skinner stjernerne derude på himlen. Jeg springer op og lukker døren op, og så er det så smukt" sagde Heidi. "Men næste morgen er jeg stadig i Frankfurt" og så begyndte hun at græde. Men hun måtte jo ikke græde for Rottenmeier og så fik hun ondt i maven.

Doktoren gik ned til Sesemann og sagde at Heidi var syg af hjemve, så hun skulle, allerede i morgen, bringes tilbage til Alpeonkel. Det var Hr. Sesemann ikke glad for at høre, Klara var jo netop så glad for Heidi, men de kunne jo ikke bare lade Heidi sygne hen i Frankfurt.

Næste morgen kl. 5 bankede hr. Sesemann hele huset op. Nu skulle de alle igang med at pakke og arrangere Heidis hjemrejse. Klara var trist, men snart arrangerede hun, at Heidi skulle have noget af hendes tøj pakket ned i kufferten, samt masser af blødt hvedebrød til mormor og selvfølgelig bøgerne fra Bedstemama. Hr. Sesemann lovede Klara, at de ville tage ned til Alperne og besøge Heidi, når det blev sommer.

Sebastian skulle følge Heidi til Alpeonkel og Hr. Sesemann skrev et brev til Alpeonkel. Heidi var blevet tynd og bleg af sin hjemve, så det måtte han jo forklare Alpeonkel.

Da Sebastian og Heidi ankom til Majenfeld, stod der en lille hestevogn med en mager hest på perronen. Sebastian fik overtalt kusken til at tage Heidi og hendes kuffert med op til landsbyen. Heidi sagde at hun selv kunne gå resten af vejen. Det var Sebastian meget glad for, han havde frygtet bjergbestigningen op til Alpen. Han gav Heidi brevet og en pakke fra Hr. Sesemann med, og så tog han tilbage til Frankfurt.

Heidi gik op ad bjerget, men da hun kom til Gede-Peters hus, måtte hun lige ind og hilse på mormor og give hende de 12 hvedebrød. Det blev mormor så glad for, men endnu mere glad var hun, fordi Heidi var vendt tilbage. Endelig begav hun sig op til Alpeonkel, han havde været meget gnaven lige siden hun rejste, men nu blev han så glad og rørt over at Heidi kom tilbage, at han fældede en tåre. Alpeonkel måtte hente halm til Heidis seng og hun fik også et glas gedemælk.

Alpeonkel stod og så på hende, mens hun sov. Næste dag gik de ned til mormor, hvor Heidi læste op af salmebogen for mormor, for nu havde hun jo lært at læse. Det var mormor så lykkelig over. Imens gik Alpeonkel ned til landsbyen og hentede Heidis kuffert. Da de kom tilbage til Alpen, hørte de kirkeklokkerne kime nede i landsbyen og Alpeonkel lovede Heidi, at de skulle tage ned til gudstjeneste søndag morgen. Søndag morgen skinnede solen på bjergene, så sneen blev farvet helt rød. Alpeonkel tog sin fine frakke på, som Heidi aldrig havde set før. Så måtte hun jo tage en af Klaras fine kjoler på ned til kirken. Da de trådte ind i kirken, vendte alle sig om, og der var en hvisken og tischen over at Alpeonkel virkelig kom ned til landsbyen og gik i kirke. Efter gudstjenesten gik Alpeonkel med Heidi hen til præsten, som tidligere havde været hans ven, men som Alpeonkel var blevet uvenner med. Alpeonkel undskyldte at han havde været så vred, da præsten ville sende Heidi i skole. Nu lovede Alpeonkel, at de til vinter ville flytte ned til landsbyen, så Heidi kunne komme i skole. Og så bad han præsten love, at de aldrig mere ville tage Heidi fra ham, og sådan blev det.

Da vinteren kom, flyttede Heidi og Alpeonkel ned til landsbyen. Alpeonkel havde repareret et gammelt hus, som lå lige overfor kirken. I huset havde han indrettet et lille rum til hendes seng, mellem væggen og den fine gamle kakkelovn, så hun kunne sove varmt. Der var også et værelse til Alpeonkel og et stort køkken samt en stald til gederne. Heidi startede i landsbyskolen, det var hun vældig glad for. Men Gede-Peter mødte ikke op i skolen. Da Gede-Peter en dag kom og besøgte Heidi, skældte Alpeonkel ham ud, han skulle gå i skole, så han kunne lære at læse for sin mormor. Heidi satte sig for, at lære Gede-Peter at læse. Næste dag mødte Gede-Peter op i skolen, for han var ret bange for Alpeonkel. Han gik med Heidi hjem for at spise. Han var meget imod at lære at læse, men Heidi insisterede, og begyndte at læse op af læsebogen:

Går det i dag med A,B,C slet - skal du i morgen stå skoleret
Jeg vil ikke stå skoleret, sagde Peter, Jamen så må du jo bare lære bogstaverne, sagde Heidi, og det gjorde Gede-Peter så. Heidi fortsatte:

Kender du ikke D,E,F,G - så vil der snart en ulykke ske.
Og hvis du glemmer H,I,J,K - som en dumrian vil du stå
De der kludrer med L og M- er dog virkelig alt for slem.
Jeg har noget smukt, som du skal se- om hurtigt du lærer N,O,P
Men hvis du over Q,R,S,T faldt - så ved jeg bestemt, det går dig galt.
Gede-Peter blev meget bange for disse trusler, og nu kom han hver dag hjem til Heidi efter skole og øvede med Heidi.

Hvis U fra V du ikke kan kende- så vil i det sorte hul du ende.
X du vel ind i dit hoved kan få?- ellers riset os hjælpe må.
Den som sit Y ej lære gad- fortjener ej heller aftensmad.
Når ved Z du begynder at stamme-så står du her til spot og skamme.
Kan Æ og Ø du ej kende?-vi må dig til hottentotterne sende
Det var trusler Peter kunne forstå, så endelig en dag kunne han læse.

Så snart foråret kom, flyttede Heidi og Alpeonkel igen op på Alpen. En dag kommer Gede-Peter forbi med et brev til Heidi, det er fra Klara, med besked om at hun kommer til sommer. Gede-Peter bliver rasende jaloux, han ville have Heidi for sig selv.

Så blev det sommer og et mærkeligt optog bevægede sig op ad stien: Først en ung pige, båret af to mænd i en bærestol, derefter en fin dame til hest, fulgt af en ung fører, derpå kom en tom rullestol, som blev skubbet op ad bjerget af en ung fyr. Til sidst kom en dreng, belæsset med tæpper, sjaler og pelse, Bedstemama rejste ikke let! Hvor er her dejligt, udbrød Klara og Bedstemama i munden på hinanden. Åh her vil jeg gerne blive, sagde Klara. Folkene blev sendt tilbage, med besked om at komme og hente Klara og Bedstemama, når det blev aften. Alpeonkel serverede den dejligste frokost, for Klara og Bedstemama ude foran huset med udsigt over bjergene og dalen. Derefter viste Heidi Klara rundt, både uden om huset med de store grantræer og blomsterne, og inde i huset. Alpeonkel måtte bære Klara ind i huset, da rullestolen var for bred. Men snart blev det aften og folkene kom for at hente Bedstemama og Klara. Men Klara blev så ked af det, at Bedstemama og Alpeonkel blev enige om, at Klara skulle blive oppe på Alpen med Heidi og Alpeonkel, det ville være sundt for hende. Alpeonkel redte en seng af hø, og de tæpper Bedstemama havde haft med, ved siden af Heidis seng, så hun kunne se ud på bjergene og høre vindens susen i trætoppene. Bedstemama tog ned til Ragaz, og lovede at hente Klara om mindst 4 uger. Den friske luft og den nærende kost skulle nok kunne gøre Klara rask. Klara havde aldrig spist så meget mad hjemme, som hun gjorde her hos Alpeonkel. De to piger faldt hurtigt i søvn til vindens susen i grantoppene. Den eneste der ikke var glad, var Gede-Peter, nu kom Heidi jo ikke op på Alpen med ham og gederne, da Klara ikke kunne komme med. Han var rasende!

Heidi bad Alpeonkel hjælpe Klara op på græsengen. Alpeonkel skubbede rullestolen ud foran skuret, så den var klar til afgang. Han gik derefter ind for at hjælpe Klara og Heidi med madpakker og tæpper. Imedens kom Alpe-Peter forbi med gederne, men da han så rullestolen stå klar, blev han så rasende at han sparkede den op i luften, så den fløj ned ad bjerget, den ramte klipper og slog koldbøtter indtil den ramte en sten og gik i tusinde stykker. Nu blev Gede-Peter bange, og løb med gederne op på græsgangen, for Alpeonkel ville blive meget vred, og han havde stor respekt for Alpeonkel. Da Heidi kom ud og så at rullestolen var væk, mente hun at det var blæsten, der havde taget den. Hun blev meget ked af det, for hvordan skulle Klara nu komme op på græsengen? Men Alpeonkel lovede at bære Klara op. Han havde også trænet Klara i at stå på sine ben, så det var hun blevet ret god til. Oppe på græsengen satte han Klara på nogle tæpper og gik ned igen. Klara ville så frygtelig gerne op og se de fine blomster, Heidi havde talt om. Så Heidi tvang Peter til at hjælpe hende, med at få Klara op til blomsterne, ellers ville der ske ham noget forfærdeligt. Peter havde jo dårlig samvittighed, så han hjalp Klara op til blomsterne, Klara blev nødt til at bruge sine ben, og langsomt lykkedes det hende at gå. De blev alle meget lykkelige.

